

**DE
KASTEELHEREN
VAN LIEBAR**

Van G.J. van Lierop zijn reeds verschenen...:

Van arbeiderszoon naar kasteelheer

In dit eerste boek van Glenn van Lierop, verteld hij in een semi auto biografisch motivatieboek hoe Geert, geboren als arbeiderszoon, uiteindelijk door zijn dromen te volgen eigenaar wordt van zijn eigen kasteel – Château de La Roche. Gebaseerd op waargebeurde feiten. Doe hier zeker je voordeel mee.

**DE
KASTEELHEREN
VAN LIEBAR**

G.J. VAN LIEROP
2024

D/2024/Glenn van Lierop, Schrijver

ISBN 9789403757179

Eerste druk Augustus 2024

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/ of openbaar gemaakt worden in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Copyright Glenn van Lierop

Over de auteur

G.J. van Lierop

G.J. van Lierop (Glenn) werd geboren op 12 Februari 1976 in een kleine Nederlandse gemeente – Bladel en Netersel .

Nadat Glenn in 1996 afstudeerde aan het Economische Lyceum in Eindhoven (Nederland), aan de opleiding Ondernemerschap en management, startte hij al snel aan een, wat later bleek, een prachtige loopbaan.

Toen Hij in 1999 in het huwelijksbootje stapte mijn zijn Echtgenote leerde hij al snel de Braziliaanse tropen kennen – de geboorte regio van zijn vrouw – en was ook op het land Brazilië meteen verliefd.

Na het overlijden van zijn moeder in 2005 besloten ze dan ook om alles te verkopen en een nieuw leven te starten in dit prachtige tropische land, waar hij vele DROMEN waar heeft kunnen maken, en onder anderen carrière als Leraar Engels uit wist te bouwen.

Ook heeft hij Bij de Paraense Christelijke Kerkgemeenschap “Assembleia de Deus” verschillende theologische opleidingen gevolgd in de richting

Angelologie en demonologie, welke zijn geestelijke mentaliteit vorm hebben gegeven, en gaf hij gedurende jaren, samen met zijn vrouw theologische lessen aan de oudere heren, en de jeugd van de gemeenschap.

In 2021 keerde de familie wederom terug naar België om de dochters een gedegen opleiding te kunnen bieden.

Nadat hij geteisterd werd door een ernstige chronische ziekte, ontwikkelde Glenn een nieuwe passie...

...Het schrijven van Motivatie- en Business boeken, Fantasy verhalen voor de Jongere generatie, en spiritueel ondersteunende boeken voor diegene die willen leren hoe de samenwerking tussen het lichaam, de geest én het Universum werkt.

Glenn groeide uit tot een misschien wel goede Nederlands/ Belgische schrijver.

FEITEN

Het koninkrijk van Liebar is een klein Eiland gelegen op het punt waar de drie zeeën (De Oostzee, De Westzee en de Noordelijke ijszee) zich samen voegen.

Het is een welvarend koninkrijk waar de mensen over het algemeen een zeer gelukkig leven leiden.

De meeste inwoners zijn boer of landbouwer, maar zijn ook een handje vol adelen die dan weer leven van de handel en export.

Dit doen ze via een eigen vloot vanuit Cloghtown Haven en varen via de drie oceanen naar iedereen die de landbouw en grondstoffen willen kopen.

De Voornaamste landbouw en grondstoffen die vanuit Liebar geëxporteerd worden zijn graan, tarwe maar hoofdzakelijk goud en edelstenen die worden gedolven uit de Hosaki-mijnen gelegen aan de noord zijde van het eiland.

De koninklijke familie woont al sinds het ontstaan van het Koninkrijk van Liebar in een mooi, groot kasteel, genaamd "Kasteel Ratdael", hoog boven op een gigantische rotsenpartij gelegen in het zuidelijke gedeelte van het eiland...

PROLOOG

Kasteel Ratdael, Liebar
1492 n.Chr., 05:23 uur

Koning Cathalán, de zesde generatie koningen uit de familie Conlaoch, staat zoals iedere ochtend op het balkon van zijn slaapkamer en kijkt uit over één van de drie oceanen die het eiland omringen.

Het is een prachtige morgen en de zon begint net op te komen boven de horizon.

De vogeltjes fluiten, ze zijn vrolijk, het is namelijk de 5e maand... lente.

Alle bomen staan in bloei en de vogeltjes maken hun nestjes klaar.

De zee is rustig met lichte golven. “Waar is mijn thee”, roept Koning Cathalán naar één van zijn dienaren.

De Koning begint iedere ochtend ritueelsgetrouw met een warm glas brandnetelthee gemengd met een stukje gember en een citroen.

Bonk, Bonk... klonk het in eens op de deur... “Goede morgen schatje” zei Koningin Nechtán vrolijk. “Hoe gaat het deze morgen met u?”

“Goede morgen mo amor”, antwoorde Cathalán. Mo Amor was het koosnaampje wat hij altijd gebruikte om zijn vrouw aan te spreken.

Ze dronken iedere morgen samen een glas brandnetelthee op het balkon van de koninklijke slaapkamer.

Zo konden ze iedere morgen lekker bij kletsen voor dat de koning aan het werk ging.

Hij had iedere dag namelijk een drukke agenda... zeker vandaag want de schepen van Graaf Kozan kwamen terug van een lange reis.

Ze waren 158 dagen weg geweest en de Koning ging ze deze middag terug ontvangen in Cloghtown Haven.

Graaf Kozan is de eigenaar van de Hosaki Edelsteen Mijnen en hij was uitgevaren om de edelstenen te verkopen aan de ver weg liggende bondgenoten om zo kruiden en specerijen terug te kopen voor het eiland.

“Zadel de paarden maar op” zei de koning tegen zijn hulpjongens toen hij klaar was met het ontbijt.

“Het is stilaan tijd om naar de haven te vertrekken!”

De haven ligt immers helemaal onder in het dal, aan de rand van het dorpje Cloghtown, aan de oost kant van het eiland.

Aangezien de koning in het Kasteel Ratdael woont, hoog in de bergen, is het een rit van ongeveer twee en een half uur.

“De paarden zijn gereed uwe koninklijke hoogheid”, kwam een van de hulpjongens zeggen toen ze in het totaal paarden op hadden gezadeld.

De koning reisde namelijk nooit alleen, maar altijd samen met zijn adviseur en nog vier ridders.

I

Graaf Kozan werd langzaam wakker.

Hij was een beetje nerveus want na 158 dagen keerde hij eindelijk weer terug met zijn 3 schepen.

Gelukkig had hij al zijn edelstenen kunnen verkopen aan de bondgenoten.

Met dat geld had hij ook een grote hoeveelheid kruiden en specerijen mee terug naar het eiland kunnen nemen.

Het was een goede reis geweest.

“Land in zicht” riep een van de matrozen plots uit het kraaiennest.

Hij zag heel in de verte de bergen van het eiland. De hoogste bergen, rond het Gartan Meer staken tot wel 3168 meter boven de oceaan uit, dus die waren al van heinde en ver te zien.

“Maak het schip maar klaar voor de aankomst!” beviel de Graaf aan zijn scheepsjongens, wan hij wist dat ze nu binnen de drie en een half uur aan zouden komen in de haven.

“Maak het schip schoon, ruim alles op en maak drie kanonnen klaar voor de aankomst schoten!” riep de Graaf vanaf zijn stuurdek.

Op een half uur van aankomst vuurde de Graaf altijd drie schoten af met zijn kanonnen om zo de komst van de vloot aan te kondigen.

Een aantal scheepjongens begonnen met het schobben van het dek terwijl anderen alles op ruimde.

De hoofdmatroos zorgde er voor dat de drie kanonnen klaar stonden.

“Kom – we vertrekken” riep de koning terwijl hij via de grote trap de binnenplaats van Kasteel Ratdael op liep.

Baron Coashera, de rechter hand van de koning, zat al klaar op zijn paard.

Ook de vier ridders waren klaar voor vertrek.

De koning steeg op zijn prachtige witte paard en zo vertrok het konvooi richting de haven... twee ridders voor op, met daar achter de Adviseur – Baron Coashera – en de Koning, gevolgd door nog eens twee ridders.

Het was een gevaarlijke reis die ongeveer twee en een half uur zou duren en langs dichte wouden en diepe ravijnen voerde.

Gelukkig was het een mooie dag, want dat kon ook wel eens anders zijn.

Het was zelfs zo helder dat ze vanaf de kliffen van Kasteel Ratdael de drie schepen in de verte al zagen aankomen. “wat liggen ze er toch weer mooi bij op die

blinkende ocean” zei de koning zacht tegen zijn adviseur.

“Ik hoop maar dat ze een goede reis gehad hebben” antwoordde de Baron (Adviseur) bevestigend terug.

Boem... Boem... Boem...

Alle inwoners van Cloghtown rende schreeuwend van vreugde naar de haven.

De schepen kwamen er aan.

Toeterdetoerdertoeeeeeee!

De hoofdridder blies op zijn trompet want ook de koning kwam op dat moment aan in de Haven.

De schepen waren er nu bijna, en het was één groot feest in de haven.

De kade was helemaal versiert door de inwoners en nu stond iedereen vol verwachting te kijken naar de aankomende schepen.

Het schip van de Graaf voor op.

“Hopelijk heeft Graaf Kozan goede zaken kunnen doen deze keer” zei de koning tegen het volk.

Het Koninkrijk van Liebar was echter een zeer welvarend land.

Buiten de vele landbouw en veeteelt gebieden hadden ze ook edelsteen en goud mijnen.

Iedereen leefde er in vrede en was gelukkig.

De terugkomst van de schepen is iedere keer weer een groot feest want de inwoners van Liebar zijn dat telkens weer nieuwsgierig naar wat voor kruiden en specerijen de Graaf mee had kunnen brengen.

Kruiden en specerijen waren namelijk producten die ze in Liebar zelf niet hadden.

“Welkom terug, Graaf Kozan” zei de koning terwijl de Graaf via de brug van zijn schop af kwam.

Ze omhelsde elkaar.

“Dat is lang geleden Graaf!”

“zegt dat wel Koning, ik ben blij dat we weer heel terug gekomen zijn” antwoorde de Graaf met grote opluchting.

“Laat het feest maar beginnen!” schreeuwde de Graaf terwijl hij naar het midden van het dorpsplein liep samen met de koning...

“we hebben drie schepen vol spullen bij!” vervolgde de Graaf... “kruiden, specerijen, maar dit keer zelf ook een schip vol met de luxe stoffen!”

“Voor ieder wat wils!” voegde de koning daar verheugd aan toe.

In het midden van het dorpsplein hadden de inwoners een grote tent gezet.

Dit was traditie.

Iedere keer dat de Schepen van Graaf Kozan terug keerde van een reis werd er feest gevierd.

Clovis... de eigenaar van de plaatselijke pub zorgt altijd voor voldoende wijn en bier, terwijl zeven ander inwoners dan weer zorgde voor wat muziek. Iedereen zong en dansten tot in de late uurtjes.

Ding... Ding... Ding...

In alle vroegte klonen de klokken op het dorpsplein door alle straten van Cloghtown.

Het was immers tijd om de markt op te bouwen, want vandaag zullen ook de inwoners van Glenveagh – een dorp in het uiterste Noorden van het eiland – naar Cloghtown afzakken voor de grote markt.

Terwijl de inwoners van Cloghtown de markt opbouwde haalde de matrozen van de Graaf alle kruiden, specerijen en stoffen van de schepen. Het was één groot feest.

Rond de middag arriveerde Koningin Nechtán ook in haar prachtige witte koets met vier paarden in het dorp.

Zij wilde de markt voor geen geld missen toe één van de ridders gisteren nog laat in de avond terug naar het kasteel was gestuurd door de koning om te vertellen aan de koningin dat de reis van Graaf Kozan een groot succes was geweest.

“Stilte, Stilte” schreeuwde de rechterhand van de koning over het dorpsplein...

“De koning zou graag iets willen zeggen!”

“Inwoners van Cloghtown, Inwoners van Glenveagh, inwoners van Liebar... Graaf Kozan is zoals jullie weten gisteren teruggekeerd van een zeer geslaagde reis en heeft veel... heel veel kruiden, specerijen en zelfs stoffen mee gebracht.

Al deze kruiden, specerijen en stoffen zullen vandaag op de markt verkocht worden.

Er is voldoende voor iedereen... genieten maar!” moedigde de koning zijn volk aan... “LANG LEVE LIEBAR” eindigde de koning zijn toespraak.

“Hoera, Hoera, Hoera!” riepen alle inwoners in koor. Het feest kon opnieuw beginnen.

Nadat de Koning samen met zijn koningin over de markt gelopen waren, en gekocht hadden wat ze dachten nodig te hebben namen ze plaats op het grote podium midden op de markt.

Nu mochten alle anderen ook over de markt struinen en kopen wat ze wilden.

De inwoners van Glenveagh gingen meteen naar de stoffen kraampjes. Zij wonen namelijk in het hoge Noorden van het eiland en wilde voldoende stof kopen voor wanneer het weer winter werd.

Ook trokken de verschillende kruiden en specerijen de aandacht.

Het was een groot feest.

De een betaalde met gouden munten, zeker de mensen van adel, en anderen betaalde weer door bijvoorbeeld aardappelen of varkensvlees te ruilen.

Iedereen was welvarend.

“Schat,” zei de koningin tegen de koning... “Wat heerlijk om te zien dat iedereen tevreden is!”

“Zeker, mo amor... het is geweldig te zien dat we het goed voor elkaar hebben hier!”

De markt ging nog gedurende één week door.

Tijdens hun verblijf in het dorp verbleven de Koning en de Koningin in het luxe gastenverblijf van de leider van het dorp – Graaf Mura van Cloghtown.

Het feest ging iedere avond tot in de late uurtjes door en werd dan afgesloten met een mega groot volksdiner.

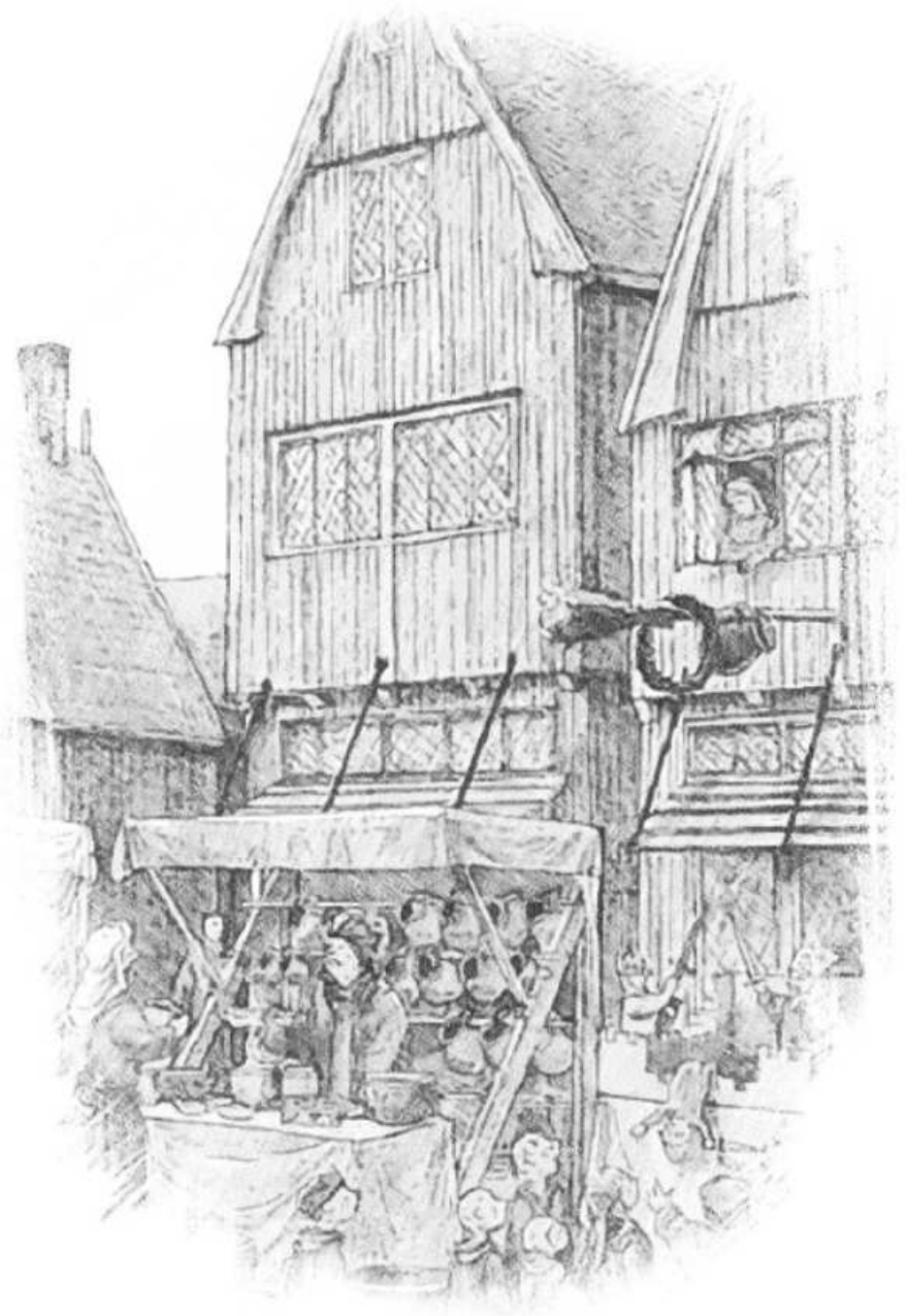
Net buiten de dorpskern van Cloghtown lag een prachtig Hostel – Shibayea – met een prachtig vergezicht over de glinsterende golven van de Oostzee.

In het hostel was een gigantische zaal waar, op een groot podium, de tafel van de koning en koningin gedekt was met porseleinen borden en gouden lepels. In de zaal stonden vier rijen van lange tafels, allemaal gericht op het koningspaar, waar de inwoners dan konden eten uit borden van steen en ijzeren bestek.

Buiten werden iedere avond zeven varkens gebraden op een open vuur en de wijn die werd geschonken was van de beste kwaliteit.

Graaf Kozan bracht deze mee uit het Koninkrijk van Budohata.

Koning William – koning van Budohata – is één van de grootste bondgenoten van Koning Cathalán, en staat wereldwijd bekend om de uitmuntende kwaliteit van hun wijn.

Markt van Cloghtown

Onder de begeleiding van aangename muziek werd dan eerst de koning en zijn vrouw geserveerd.

“Proots!” riep de koning terwijl hij zijn zilveren beker met wijn omhoog hield.

“Laat het eten smaken en mogen we bidden dat er altijd voldoende zal zijn voor iedereen! Smakelijk en aanvallen!”

Dat was het teken dat de inwoners ook mochten beginnen met eten.

Tot in de vroege uurtje aten, dronken en dansten de inwoners om te vieren dat ze een voorspoedig leven leden in Liebar – Hét koninkrijk van de vrede!

Op de zevende dag, na het over heerlijke ontbijt maakte de koning en zijn vrouw zich weer klaar voor de terugtocht naar het kasteel.

“Mo amor...” zei de koning... “Jij bent met de koets gekomen dus vertrek al maar vast naar huis.

Ik moet nog even iets bespreken met Graaf Mura – de Leider van Cloghtown.”

“Is goed schatje, laat alles maar klaar maken, dan ga ik vast. Zie je straks.”

De koningin vertrok in konvooi weer terug naar het kasteel.

Gelukkig was het op nieuw een prachtige zonnige dag, wat de reis een stuk minder gevaarlijk maakte.

Plots... Boeeeeeeem

Een grote rots kwam met een gigantisch geweld van de berg gerold.

Het konvooi kon nergens naar toe, want rechts keken ze tegen een steile bergwant op, en links keken ze in een ravijn van wel 120 meter diep.

De paarden begonnen te steigeren. De koetsier raakte in paniek... "Houdt u vast hoogheid!" riep hij met luide stem.

Steeds meer en meer rosten, groot en klein, kwamen met veel geweld naar beneden.

"Één van de ridders is geraakt, majesteit!" schreeuwde de hoofdridder naar achter terwijl hij zelf de vallende stenen probeerde te ontwijken.

"Is hij dood?" vroeg de koningin met een bibberende stem.

"Ik weet het niet, majesteit!"

Uiteindelijk slaagde de koetsier er in de vier paarden tot stilstand te krijgen. Een zwarte stofwolk trok zich op over de weg.

Ondertussen maakte Koning Cathalán zich beneden in het dorp zich klaar voor de afspraak met Graaf Mura.

Hij had namelijk nog een aantal zaken te bespreken voor wat betreft de gang van zaken van het dorp.

Ook Graaf Kozan zal, als één van de rijkste en belangrijkste personen van het eiland ook bij dit gesprek zijn.

Het was ondertussen al 90 minuten geleden dat het konvooi van de koningin vertrokken was, toen één van de inwoners, die de markt aan het opruimen waren, plots de hostel binnen kwam gerend... “Hoogheid!... er is een gigantische stofwolk te zien hoog in de bergen!” Zei hij met geschrokken stem...

“Hoelang geleden is de koningin vertrokken?” vroeg hij vervolgens aan de eigenaar van de Hostel.

“Ongeveer anderhalf uur geleden” antwoordde de beste man, reeds beseffende dat de koningin een groot gevaar had gelopen op weg naar het kasteel.

Kasteel Ratdael ligt hoog op een berg – 3251 meter boven zeespiegel – en er loop maar één smalle zandweg langs bergwanden en zeer diepe ravijnen naar het kasteel.

“Ze moeten daar wel langs, sire!” vervolgde de hostel eigenaar zijn zin.

De koning sprong van zijn stoel. “Roep mijn ridders meteen!” schreeuwde hij door de zaal waar hij nog aan het eten was.

“We moeten meteen terug naar huis!”

De ridders zadelde meteen de paarden op en ze vertrokken in galop richting de enige bergweg die leidde naar het kasteel.

“Zeg tegen Graag Kozan en Graaf Mura dat ze maar een afspraak met me moeten maken op het kasteel!” riep de koning nog na terwijl hij al galopperend verdween in bossen aan de rand van Cloghtown.

Terwijl de koning er met zijn ridders er alles aan deed zo snel mogelijk de plaats van de stofwolk te bereiken, daalde het stof terug neer en trok de stofwolk weg.

“Is iedereen in orde?” vroeg de koningin met een zwakke hoestende stem.

“Ja majesteit” Antwoorde de hoofdridder, “Iedereen is ongedeerd.”

“Ik leef gelukkig ook nog!” schreeuwde de ridder die eerder door een aantal stenen geraakt was. “Mijn harnas heeft me beschermd!”

De koningin zuchtte van opluchting... “Gelukkig dan maar!” besepte ze.

Ze waren alleen maar goed geschrokken, maar er was niemand gewond. Ook de paarden maakten het goed, maar er was alleen één probleem... de doorgang was geblokkeerd en ze konden de reis naar het kasteel dus niet voort zetten.

Terug naar het dorp ging ook niet want daar lagen ook een hele hoop rotsen op de weg.

“en nu?” vroeg de koningin zich af.

“Mannen! Er zal niks anders op zitten dan dat we de stenen één voor één naar beneden rollen zodat we weer verder kunnen.”

De hoofdridder stond op, want hij was, net als de andere ridders wel van zijn paard gevallen, en begon er aan.

De andere stonden ook snel recht en hielpen hem. Eerste de kleinste stenen en daarna de grotere.

“Rol ze maar gewoon naar beneden mannen, onder in het ravijn woont nog niemand!”

“Mo amor... Mo amor... zijn jullie dat?” Klonk het in eens aan de andere kant van de berg stenen.

“Ja schatje” antwoordde de koningin meteen. “Help ons, we zitten vast tussen de rotsen en we kunnen niet voor of niet achter uit!”

“we komen er aan Mo amor!” stelde de koning de andere gerust.

“Mannen... kom op... aan het werk... al die stenen moeten weg!” beviel de koning meteen aan zijn ridders.

Uren later opende de koning plots de deur van de koets, waar hij maar amper aan kon omdat de bergweg maar heel smal was en het ravijn dus recht onder zijn voeten lag.

“Is alles goed met je Mo amor?” vroeg de koning bezorgd aan zijn koningin.

“Ja schatje, alles is oké, alleen maar enorm veel stof op mijn kleren en koets” antwoordde de koningin, die nog steeds veel moest hoesten van alle stof.

“Majesteit... de weg is weer vrij!” klonk het na uren lang werken door de ridders.

“Mo Amor... we kunnen eindelijk naar huis!” “Iedereen opzadelen en dan zijn we weg!” beviel de koning.

Alle ridders stegen op de paarden en de koning reed in de koets mee terug naar het kasteel.

Raketaketak...

“Mo amor... ik hoor dat ze de loopbrug aan het neerlaten zijn... gelukkig... we zijn thuis!”

De koning en koningin waren gelukkig veilig in het kasteel aan gekomen.

“Maak meteen een warm bad klaar voor de koningin!” beval Baron Coashera – de rechterhand en adviseur van de koning.

“En ook voor de koning een warm bad alstublieft” vroeg de koning met verlangende ogen.

Een lekker warm bad was nu echt wel het enige waar de koning en koningin aar verlangde.

Gelukkig konden ze zonder al te veel kleerscheuren terug kijken op het gevaarlijke avontuur.

Na het heerlijke bad zagen de koning en de koningin elkaar terug in de grote eetzaal waar ze samen konden genieten van een heerlijk diner van geroosterde fazant met aardappelen.

“Majesteit... de fazanten zijn vandaag door de hofjager geschoten, dus ze zijn lekker vers.”

Na dit overheerlijke diner en het drinken van een aantal bekers van de beste wijn begonnen de koning en de koningin aan hun wel verdiende nachtrust... ze waren moe na zo'n zware dag!

Beneden in het dorp waren ze opgelucht toen ze hoorde van de ridder, die de koning terug had gestuurd om te vertellen dat iedereen ongedeerd was, het hele verhaal vertelde aan de put op het dorpsplein.

Gelukkig zijn de koning en de koningin ongedeerd.

Ze worden door iedereen op handen gedragen want ze zijn een hele goede koning en koningin.

Ze zorgen voor vrede en welvaart. Iedereen is blij.

Graaf Kozan was ondertussen al begonnen aan zijn reis naar huis.

Hij was echter al vele dagen van huis en had zijn familie dus al lang niet meer gezien.

Zij waren niet naar het feest gekomen omdat de villa – villa Nagame – ver buiten het dorp ligt, vlak bij de Hosaki mijnen.

Graaf Kozan is ook de eigenaar van deze edelsteen mijnen, hoog in de bergen rond om het Gartan meer, in het noorden van het Eiland.

II

Klop... Klop... Klop...

“Goede morgen Graaf Mura” begroette Graaf Kozan toen hij de deur op deed.

Graaf Mura – de leider van Cloghtown – was die dag al in alle vroegte vertrokken vanuit het dorp voor een zes en een half uur durende rit op zijn paard richting villa Nagame – de villa waar Graaf Kozan woont, hoog in de bergen van het Noorden.

“Kom binnen graaf”, vervolgde Graaf Kozan terwijl hij een stap op zij deed zodat Graaf Mura binnen kon komen.

“Vrouw... dek de tafel voor een heerlijk ontbijt... we hebben hoog bezoek!” vroeg graaf Kozan aan zijn vrouw.

“Goede morgen heer! Welkom!” begroette Graaf Kozan zijn vrouw terwijl ze een heerlijk vers gebakken brood men een glas brandnetelthee op tafel zette. “Smakelijk, heer!”

De graven genoten samen van het heerlijke ontbijt terwijl de vrouw van Graaf Kozan zich terug trok in de keuken.

In deze tijd was het namelijk niet gebruikelijk dat de vrouwen er bij waren wanneer de heren in gesprek waren.

“Waar kan ik u mee helpen, Graaf Mura?” Vroeg graaf Kozan nieuwsgierig, want hij had dit onverwachte bezoek niet verwacht.

“Graaf Kozan... op de laatste dag van de markt was het eigenlijk de bedoeling dat we een audiëntie zouden hebben met Koning Cathalán, maar er gebeurde iets ernstigs met het konvooi van de koningin op weg terug naar het Kasteel.

De Koning kon niet langer in Cloghtown blijven want hij moest snel vertrekken op zijn echtgenote te gaan helpen.”

“Oh jee!” antwoordde Graaf Kozan geschrokken.

“Gelukkig is iedereen ongedeerd gebleven toen ze op de smalle bergweg terecht kwamen in een rots lawine, en zijn ze uit eindelijk goed op het kasteel aan gekomen, maar nu is het wel de bedoeling dat we een nieuwe audiëntie plannen met de koning op kasteel Ratdael.”

“Op kasteel Ratdael?” vroeg Graaf Kozan zich verbazend af.

“Ja... op kasteel Ratdael... dus... Graaf Kozan... wanneer zou u terug af kunnen reizen naar Cloghtown waarna we samen door kunnen reizen naar kasteel Ratdael?”

Het was voor enkele minuten dood stil. Graaf Kozan was echter net terug van een reis van 158 dagen op zee en wilde eigenlijk een aantal dagen uit rusten.

Ook wist hij dat... wanneer de koning vraagt om een audiëntie, je hem beter maar niet te lang laat wachten.

“Weet je wat, Heer!” besloot Graaf Kozan... “U kunt deze nacht hier blijven slapen en dan kunnen we morgen vroeg meteen na het ontbijt vertrekken naar Cloghtown... dat is namelijk een hele lange rit!

Dan overnachten we in het Hostel in het dorp en de volgende dag meteen na het ontbijt rijden we door naar het Kasteel, waar we dan tegen de middag aan zullen komen... is dit goed voor u?”

Graaf Kozan had besloten dat hij maar beter zo snel mogelijk op audiëntie kon gaan bij de koning.

“Geweldig idee, Graaf Kozan!

“Zo kunnen we morgen uitgerust aan de lange rit beginnen.”

“Schat... Graaf Mura blijf bij ons slapen de avond... kun jij zijn kamer klaar maken?” Vroeg Graaf Kozan direct aan zijn vrouw want hij wilde het de leider van het dorp zo aangenaam mogelijk maken tijdens zijn verblijf.

Na een prachtige wandeling over het domein van de mijnen, met een schitterend uitzicht over de oostzee – waar ze zelfs de bergtoppen van het koninkrijk van koning William – Budohata – kon zien aan de andere kant van de zee, hoorde ze in de verte de vrouw van Graaf Kozan roepen... “Heren... het eten is klaar!”

Heerlijk gerookt schapenvlees lag in het midden van de tafel op de heren te wachten.

Graaf Kozan had namelijk zelf twaalf schapen lopen op zijn domijn, die ze voor speciale gelegenheden slachtte en rookte boven open vuur.

Ook de lekkerste wijn werd er uit de kelder van de villa gehaald waarna ze op de veranda van de villa nog een lekkere sigaar rookte.

Het was ondertussen al laat... de zon zagen ze aan de horizon achter de prachtige oostzee ondergaan.

“Graaf Kozan... ik denk dat het tijd is aan onze nachtrust te beginnen... morgen gaat immers een lange dag zijn.”

“Inderdaad, Graaf Mura, we hebben een lange rit voor de boeg morgen. Slaap lekker, Heer!”

Kukelekuuuuu... Kukelekuuuuuu...

Achter de prachtige hoge bergtoppen kwamen de eerste zonnestralen al weer tevoorschijn terwijl Graaf Mura geeuwend wakker werd van het kukelen van de haan.

Het werd wederom een prachtige dag.

“Goede morgen, Graaf Kozan.” Groette Graaf Mura toe hij beneden kwam.

Graaf Kozan zat al heerlijk te genieten van een glas brandnetelthee op de veranda van de villa, kijkende in de richting van de zee.

“Goede morgen, Heer... heeft u lekker geslapen?” vroeg graaf Kozan met een ernstige blik op zijn gezicht.

“Ik heb heerlijk geslapen, maar waarom kijkt u zo bezorgd... het is toch prachtig weer?” vroeg graaf Mura terwijl hij zich neer zette in de andere stoel die op de veranda klaar stond.

“Het is zeker prachtig weer” antwoordde Graaf Kozan, “maar... kijk daar eens... ginds... ver op zee...” zei hij terwijl hij met een serieuze blik naar de horizon van de Oostzee wees.

Er hingen hele donkere, bijna zwarte wolken boven de zee waar ze duidelijk de bliksemschichten uit zagen schieten.

“Oei... dat ziet er niet goed uit!” schrok Graaf Mura toen hij de wolken ook zag... “Komt dat naar hier, denkt u” vervolgde Graaf Mura.

“Heer... dat komt zeker naar hier, dus we kunnen maar beter snel een brood eten en dan zorgen dat we vertrokken zijn.

Met een klein beetje hoop trekt de bui via het noorden de bergen in. Wij moeten naar het zuiden, dus hopelijk lopen we de regen net mis... kom!”

Graaf Kozan nodigde meteen Graaf Mura uit om aan tafel te komen waar de vrouw des huizes al weer een heerlijk vers gebakken brood klaar had liggen.

Vroeg in de ochtend was ze ook al de wei in gelopen om lekkere verse schapenmelk te halen.

De Heren ontbeten snel en konden niet wachten hun paarden klaar te maken voor vertrek.

De onweersbui kwam immers snel dichterbij over de zee.

“Schat... ik vertrek samen met Graaf Mura naar Cloghtown.

Morgen reizen we dan samen door naar Kasteel Ratdael... de Koning wil ons spreken... ik ben over 5 dagen terug!”

“Goede reis schat... voorzichtig!” antwoordde de vrouw van Graaf Kozan.

Ze keken nog één keer achterom terwijl ze de grote houten poort van het villadomein af reden.

Het was namelijk nog een zeer lange en zware rit tot aan Cloghtown.

Eerst moesten ze via een kronkelige zandweg over de uitgestrekte graslanden rondom de mijn richting het noorden.

Eenmaal aangekomen aan de voet van de noordelijke bergrug moesten ze links af, en pas dan draaide de weg met een grote bocht terug richting het

zuiden waar ze, via de oevers van de liebar Rivier verder richting het dorp konden trekken.

Wel was het probleem dat ook de onweersbui naar het noorden trok. Van de villa van Graaf Kozan tot aan de bergrug was een rit van ongeveer 65 minuten te paard.

Plots hoorden ze het hard rommelen net achter hen. Ze waren nu ongeveer 45 minuten aan het rijden en de bui had hun blijkbaar in kunnen halen.

“Snel Graaf... het is nog 20 minuten tot aan de bergrug... daar kunnen we schuilen voor het noodweer!”

Graaf Kozan kent de regio als zijn binnenzak en wist dat er aan de voet van de Noordelijke bergrug een oud verlaten en vervallen hutje stond waar ze zouden kunnen schuilen voor de bliksem.

Ze reden nu door een ver uitgestrekt grasland zonder bomen en Graaf Kozan wist dat ze hier heel kwetsbaar zouden zijn voor de bliksem.

“Jieha” spoorde Graaf Mura zijn paard aan... terwijl hij in de verte de toppen van de bergruggen al aan de horizon zag verschijnen.

“Daar moeten we naar toe!” schreeuwde Graaf Kozan tegen Graaf Mura... “Snel, Heer... spoor uw paard aan naar het hoogste galop!

Het onweer komt steeds dichterbij!” “We halen het niet!” Riep Graaf Mura terug terwijl hij met schrik achterom keek.